

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

V

Οί Μπανχάρ της Ίνδοκίνας φανταζόντουσαν ότι στον άλλο κόσμο ώδηγοῦσε ένα μονοπάτι γεμάτο τρομερούς κινδύνους, πού όλες ή ψυχές έπρεπε νά τό διασχίσουν από τή μιά ως τήν άλλη άκρη του. Πελώριοι βράχοι από τή μιά κι' από τήν άλλη πλευρά του μονοπατιού αυτού άλληλοσυγκρούοντουσαν άδιάκοπα κ' ή κορυφές τους έκλειναν σάν ψαλίδια. Κι' όμως ή ψυχή έπρεπε νά περάση.

Οί Όζιμπουάρ πίστευαν, τέλος, ότι οί νεκροί, πηγαίνοντας στον άλλο κόσμο, έδοκιμάζοντο κατά ένα πολύ περίεργο τρόπο: Αντίκρουζαν μπροστά τους μιά χαμοκερασιά, πού οί πελώριοι καρποί της τούς τραβοῦσαν σάν μαγνήτης. Άλλοίμονο όμως σ' όποιον τούς δοκίμαζε! Ήταν καταδικασμένος νά πεθάνη στή στιγμή και για δεύτερη φορά.

"Άλλοι πάλι λαοί πίστευαν πως οί νεκροί, πριν πάνε στον άλλο κόσμο, έπρεπε νά διασχίσουν μ' ένα άκάτιο μιά λίμνη ή ένα ποτάμι. Όλοι ξέρουν τήν Στύγα των αρχαίων Έλλήνων και τόν Χάρωνα, τόν βαρκάρη των θλιβερών όχθων της.

Μά οί ίθαγενείς των νήσων Φέτζι έχουν τόν Χάρωνα τους, ό όποιος όδηγεϊ στον άλλο κόσμο μιά βάρκα γεμάτη ψυχές. Ό Χάρων των ίθαγενών της ανατολικής Νιγερίας εϊνε μιά γρηά στρίγγλα, ή όποία περνάει τις ψυχές, άφου πληρώνεται πρώτα τά ναῦλα τους.

* * *

Έπίσης έχουμε και τή Δοκιμασία της Γεφύρας, πού τήν πιστεύουν περισσότεροι από σαράντα λαοί της γης. Σύμφωνα με τή δοξασία αυτή, σ' ένα σημείο του δρόμου πού περνούν ή ψυχές για νά πάνε στον άλλο κόσμο, υπάρχει ένα ποτάμι, μιά λίμνη, ή μιά άβυσσος, πού μπορεί νά τά περάση κανείς μόνο χρησιμοποιώντας μιά στενή-στενή γέφυρα. Όσοι περνάνε τή γέφυρα αυτή σώοι και άβλαβείς φτάνουν στον άλλο κόσμο. Τους άλλους πού γκρεμίζονται από τή γέφυρα, τούς περιμένει ή πιό τραγική μοίρα.

Οί Κοκτάους, π.χ., φανταζόντουσαν τή γέφυρα αυτή σάν ένα μακρύ κυρμό έλάτου χωρίς φλοιό, ριγμένο άπάνω σ' ένα ποτάμι βαθύ και χειμαρρώδες. Όσες ψυχές λοιπόν κατάρθωναν νά περάσουν τόν κυρμό αυτό, πηγαΐναν στον κόσμο των μακάρων, πού ήταν γεμάτος άφθονο κυνήγι, ένω ή άλλες πήγαιναν σέ μιά σκοτεινή έρημο, ξερή και άγονη, όπου ζούσαν πεινώντας διαρκώς.

Σύμφωνα με τή δοξασία των Τόντας, ή ψυχές έφταναν στον άλλο κόσμο περνώντας από ένα σύρμα πού ήταν τεντωμένο πάνω από μιά βαθειά χαράδρα. Όσες έχαναν τήν ισορροπία τους έπεφταν σ' ένα ποτάμι γεμάτο άπαίσιες βδέλλες, πού τούς ρουφούσαν τό αίμα.

Η γέφυρα του άλλου κόσμου, όπως τή φανταζόντουσαν οί Γκαλελαραϊ της Ιδονησίας, ήταν μιά σανίδα πού στριφογύριζε και ταλαντευόταν κάτω άπ' τά βήματα των ψυχών, ή όποιες έχαναν έτσι τήν ισορροπία τους και γκρεμιζόντουσαν κάτω.

Τέλος οί Όζιμπουαϊ κ' οί Παπουαϊ φανταζόντουσαν τή γέφυρα αυτή γεμάτη φοβερά έρπετά.

* * *

Υπάρχουν και άλλες μεταθανάτιες δοκιμασίες, πού μοιάζουν με τή Δοκιμασία της Γεφύρας.

Σέ μερικές περιοχές της Νέας Γουϊνέας, π.χ., επικρατεί ή πεποιθήσις ότι ή ψυχή πρέπει νά διανύση μιά μεγάλη έκτασι ύδατος βοηθούμενη από μιά σκάλα. Στή μέση του ταξιδιού όμως παρουσιάζεται ένα πνεῦμα, πού ζητάει από τήν ψυχή τά χαρακτηριστικά δαχτυλίδια και σκουλαρίκια της φυλής της. "Αν, λοιπόν, ή ψυχή τά έχη πάρει μαζί της και τά δώση στο πνεῦμα, περνάει. Άλλοιως τό

πνεῦμα τήν γκρεμίζει από τή σχεδία και τήν πνίγει στο νερό.

Σύμφωνα πάλι με τις πεποιθήσεις άλλων λαών, ό φύλακας της γεφύρας δέν αφήνει νά περάσουν παρά μόνο ή ψυχές εκείνων πού έχουν στιγματισμένο ώραία τό σώμα τους ή εκείνων πού έκοψαν όσο ζούσαν πολυάριθμα κεφάλια έχθρών, όπως και όσων δείχτηκαν γενναιοδωροί στή ζωή τους, παραθέτοντας μεγαλοπρεπή συμπόσια.

Η Δοκιμασία της Γεφύρας δέν συναντάται μόνο στις θρησκείες πρωτογόνων λαών, αλλά και σε θρησκείες λαών εξέλιγμένων. "Ετσι, οί Πέρσαι είχαν τήν περίφημη γέφυρα Σύνθου, ριγμένη πάνω από τήν άβυσσο του άλλου κόσμου, ανάμεσα στις κορυφές δυό πανύψηλων βουνών. "Όταν, λοιπόν, ή ψυχές των δικαίων έπρόκειτο νά τήν περάσουν, ή γέφυρα αυτή γινόταν πλατειά, όσο έννέα λόγχες βαλμένες κατά μήκος, έτσι πού τό πέρασμά της γινόταν ένα παιγνίδι. Μά όταν πήγαιναν νά τήν περάσουν ή ψυχές των κακών, ή γέφυρα γινόταν στενή σάν τή λεπίδα ενός σπαθιού κ' ή ψυχές γκρεμιζόντουσαν με τό κεφάλι στην άβυσσο πού έχασκε από κάτω.

Τό ίδιο περίπου πίστευαν κ' οί Μωαμεθανοί

* * *

Πολύ περισσότερες και τρομερότερες ήσαν ή δοκιμασίες πού περίμεναν τις ψυχές των Μεξικανών κατά τό ταξίδι τους στον άλλο κόσμο. Τό ταξίδι αυτό βαστούσε τέσσερες ήμέρες, από τις όποιες ή μιά ήταν πιό τρομερή από τήν άλλη. Έν πρώτοις ή ψυχή έπρεπε ν' αντιμετώπιση τήν έπιθεση μιάς όρως δαιμόνων μαινομένων πού της έφραζα τό δρόμο, νά περάση μέσ' από δυό βουνά πού άλληλοσυγκρούοντουσαν για νά τήν λυώσουν και νά νικήση έναν φοβερό δράκοντα πού τήν παραμόνευε στο πέρασμά της. "Επειτα έφτανε σε μια χώρα έρημη και δύσβατη, πού έπρεπε νά τή διασχίση με κάθε θυσία για νά ξεφύγη από τήν καταδίωξι ενός κροκοδείλου, ό όποιος ήθελε νά τήν κατασπαράξει, κ' έπειτα ένα ποτάμι, πού έπρεπε νά τό περάση άπάνω στή ράχη ενός κόκκινου σκύλου.

Μά όλες αυτές ή δοκιμασίες ήσαν άσήμαντα πράγματα παραθαλλόμενα προς τους τρομερούς κινδύνους πού περίμεναν μετά θάνατον τις ψυχές των Αιγυπτίων. Η πρόβλεψις μάλιστα όλων αυτών κινδύνων τούς άνάγκαζε νά χρησιμοποιούν διάφορα φίλτρα για νά τούς ξεφύγουν. Γι' αυτό δέ τό λόγο, τόσο στην αρχαία Αίγυπτο, όσο και στο Μεξικό, ή μαγεία είχε καταπληκτική δάδοσι.

Τό «Βιβλίο των Νεκρών» των αρχαίων Αιγυπτίων εϊνε γεμάτο από ξόρκια, τά όποία πρέπει νά λήη ή ψυχή στις κρίσιμες στιγμές του ταξιδιού της για τόν άλλο κόσμο. Ίδου μερικοί τίτλοι από διάφορα κεφάλαια του βιβλίου αυτού: «Πώς νά μή χάνη ένας άνθρωπος στον άλλο κόσμο τήν καρδιά του», «Πώς νά διώχνη τά φείδια πού συναντάει μιά ψυχή στο ταξίδι της για τόν άλλο κόσμο», «Πώς νά ξεδιψάη και πώς νά μήν καίγεται κανείς στον άλλο κόσμο» κτλ. Υπάρχει επίσης στο βιβλίο αυτό ένα κεφάλαιο αφιερωμένο στην ικανότητα πού έχουν οί νεκροί νά παίρνουν μορφές διαφόρων ζώων και νά έπισκέπτονται έτσι τόν κόσμο των ζωντανών.

Απ' όλα αυτά προκύπτει ότι, σύμφωνα με τις θρησκείες των πρωτογόνων λαών, δέν χρειάζονται ήθικά προσόντα για νά μπουν στον άλλο κόσμο. Μόνο οί Ίνδοι έξαρτούσαν τήν τύχη μιάς ψυχής μετά θάνατον από τήν καλωσύνη της και τήν εύσέβεια.

Έπίσης από τόν παράδεισο των ίθαγενών Μπάνης απέκλειοντο οί κλέφτες, οί ψεύτες και οί άνανδροι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

